

чецъ не сж почувствували ни скръбъ, ни разкаяние. Но скоро се съзнала загубата: селото се видѣло безъ ржководенъ умъ и безъ волевъ двигателъ. И сега, колчимъ Тома Виденовъ се нагани да навести своята „рая“ (а това той прави комай всѣка есенъ), престо-
яването му въ Върбовчецъ е празникъ за старо и младо.

Х

Бърбовчецъ не е пострадало следъ софийския превратъ. Явили се старейтѣ отъ селото вкупомъ предъ новата властъ въ Бѣлоградчикъ и заявили:

— Нѣмаме въ селото си „завѣяни“ момчета: поржчителствуваме за всички.

Нали? — никой тогава не вѣрваше на застъпници, нито търсѣха поржчителства. Но тъй като и „дружбащътъ“ кметъ въ селото (Никола пждарътъ) се прехвърлилъ къмъ хората на преврата, то новитѣ властници въ Бѣлоградчикъ освободили повечето арестувани върбовченци.

Тѣ задържали само нѣколко влиятелни „дружбаши“, начело съ водителя имъ Борисъ Русиновъ, братъ на главния учителъ Георги Русиновъ. И селото ги „отписало...“ (Много младъ свѣтъ е избитъ по другитѣ села изъ Бѣлоградчишко: по цѣли ноци се слушали писъци на майки и сестри, на жени и сираци. Разказватъ се за чудовищни жестокости на нѣкакъвъ военачалникъ Лазаровъ). Но Борисъ